

Triat per Oriol Junqueras.
Fragment de **Faust** de **Goethe**.

Bateguen fermes els polsos de la vida,
saludant la nova llum del dia.
L'alè d'aquesta terra fidel fins en la nit,
em crida, a dur fins el més alt,
l'empresa més ardida.
Llueix el món sencer;
la boira sura desfeta per les valls
i milers de veus vivents
ressonen bosc endins.
Claror d'altura davalla arreu:
el que era a les palpentes, cobra frescor.
Com de bell nou brotades,
les branques pampoloses,
de l'abisme enflairat,
surten gemades;
i, mentre es destil·len els colors,
tremoloses perles de rosada
degoten de flor en flor.
Un paradís m'enronda.
Alcem els ulls!
La serra gegantina ja anuncia l'hora resplendent
i, abans que jo, la llum divina copsa plenament.
Sencers i relluents dels turons veig els perfils.
L'instant s'atansa...
Ja surt el Sol!
Mes ai... quina recança!
Els meus ulls no resisteixen tanta lluentor
i, adolorits, es clouen cercant la foscor.

Així s'esdevé quan l'esperança,
que cria els alts desigs,
troba oberta la porta de la mística estança;
quan desbocant-se l'incendi de l'etern,
la mà no encerta a calar-hi la torxa de la vida.
És l'amor que ens fa guaitar la terra
amb l'enyorança dels antics:
“en terra lliure, gent que lliure sia”.
Si dónes esquena al Sol,
veuràs com l'aigua s'estimba, saltant esculls.
Hores contemplaria, sense minvar enlluernament,
com, trespadora, es desfila en milers de trenes,
que es destrien en altres mil;
i topen escuma contra escuma.
I, enlaira, damunt d'aquest oratge,
la opulència d'un arc de sant Martí,
que ara dibuixa clarament la seva presència,
i s'afina, i ens ruixa d'un calfred delitós.
Ell és la imatge de l'afanyar-se humà;
Ell et convida a meditar.
Escolta el seu missatge: “gaudeix la vida!”.
Ve't aquí l'ideal;
I el mot darrer de tota saviesa:
"Només mereix la llibertat
-i així mateix la vida-
qui, envoltat de perills,
de la infantesa a la maduritat,
té el delit de conquerir-la cada dia".